

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΟΥΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΛ

οουν ότι μπορούσα να ξαναγυρίσω.

— "Όχι, κύριέ μου, απάντησε η Στεφανίνη, πώς μπορούσα να φαντασθώ ένα τέτοιο θαύμα, είχα όμως αποφασιάζω να φεραιδίσω την κυρία μου από δω μέσα. Μιά σκοτεινή νύχτα, δένοντας τα σεντόνια μας στο παράθυρο θα κατεβίαινα και θα φεύγαμε στο κοντινότερο μοναστήρι, το οποίο είνε ασυλο άπαραβίαστο και γι' αυτόν άκομη τόν Δόν Λιάς, αλλά η δέσποινα Δολόρα όρηγήθηκε να φύγη.

— "Αρνήθηκε :

— Ναι, μου ειπε : δε μπορώ πιά εγώ νι ζήσω ύστερα από τό θάνατο του κόμητος. Λίγο λοιπόν μ' ενδιαφέρει αν θα πεθάνω εδώ ή στο μοναστήρι. Όσο για τό φρικάλιο αυτό γαρ, δεν τό φοβάμαι πιά, δε θά γίνη...ό λυτρωτής μου με περιμένει, τόν έχω επάνω μου...

— Τι ήθελε να πη μ' αυτό :

— Αυτό έσημαινε, κύριε, ότι ειχε ρυθιμένη στη ζώνη της μία χρυσή μπουτίλιστα με δηλητήριο, το οποίο θά έπερνε λίγες στιγμές πρό τό γάμου της.

"Ενα έπιφώνημα φρίκης εξέφυγε από τή χείλη του κόμητος.

— Θάσους, τού ειπε ή νέα με χαρά. Δεν υπάρχει πιά κανένας φόβος γι' αυτό. Τώρα πρέπει να ηγιαίνεται, κημέμου, κι' αήθη τα μεσάνυχτα να βρισκασθε κάτω από τό παράθυρ α της κυρίας μου με μία μεταξίνα ανεμόσκιλα και με γερά άλογα.

— Θά μας άκολουθήσης και συ ; Δεν εινε έτσι, καλή μου κόρη :

— "Όχι, ετόνταξ εκείνη. Έγώ έχω ένα καθήγον να έτελεσω άκομη. Πρέπει να κίωω άνθρωπο αυτό τό κτηνός...Υγιάινετε, έξοχώτατε...

"Ο κόμης άγκάλιασε την όρραία και χαριτωμένη κόρη.

— Είσαι ό καλύτερός μας άγγελός, τής ειπε.

Πώς θά μπορούσα να σου άναπαύσωσθω όλο δσα έκανες για μίς.

Μέσα στον ένθουσιασμό του έτοιμαζότανε να τή φιλήση στά ξανθά της μαλλιά όταν έννοιωσε ένα βαρύ χέρι επάνω στον ώμο του. Είχε λημονήση την παρουσία τού Τρουζίλλου κι' όταν έγύρισθε να δη ποιός είνε άντίκρυσε τό πρόσωπο του ξενόδοχου συνεπασμένο σ' ένα άπαίσιο μεδίαμα.

— Στην Ίσπανία, κύριε, τού ειπε, δε μπορεί κανείς να φιλήση δύο φορές μία γυναίκα χωρίς την άδεια του άντρός της. Έτσι κι' αν είνε στ' αλήθεια άνάδοχος της. .

"Ο κόμης κατάλαβε τας διαθέσεις του κατήλου από τή φυσιογνωμία του. Γι' αυτό τού ειπε σέ φαιδρό τόνο :

— Μά τήν πίστη μου, στην πατριδα μας άμα έχει κανείς τήν καρδιά του χαρούμενη μπορεί να φιλήση τόν κόσμο όλόκληρο από δέκα φορές. Αλλά επειδή θυμασσεισ ό βλέποντας να φίλιε άλλος τή Στεφανίνη σου, φίλησε τήν τώρα εσύ, φίλε μου... Είνε δική σου πιά.

Και λέγοντας αυτά ό κόμης άδησε τήν νεοά συνένόχο του προς τόν Τρουζίλλο, αλλά εκείνος μ' ένα κερυνοβόλο βλέμμα τήν έκάρωσε περίτρομη στη θέση της.

— Τι τρέχει λοιπόν ; ρώτησε ό κόμης. Μήπως ήλθε τώρα ή σειρά σου να κιαωίσης κ' εσύ, ξενόδοχε μου ; Έπρος λοιπόν, άφησε πιά τ' άστειτα. Άγαλιασθήτε και βάλτε στο πορτοφύλι σας τά διακόσια όλλανδικά φιορίνια.

Σιωπή υπεδέχθη τούς λόγους του. "Ο κόμης έννόησε τό σοβαρό τής κατατάσεως κ' έκρινε φρόνιμο ν' άποχωρήση.

— Στο διάβολο ! ειπε. Συμβραβισθήτε μόνοι σας : εγώ φεύγω.

— "Όχι ! φώναξε ό Τρουζίλλος και σταματώντας τά χέρια πήγε και στάθηκε μπροστά στον ευπατριδα.

— Τι λές ; τόν ρώτησε άμέσως κορηφάνα.

— Λέω, όρραίε μου ίσπάρτα, ότι άρκετά με κοροιδεύατε ως : τώρα, λέω ότι πρέπει να κίμεθα πιά τά ψέματά σας, λέω ότι δε θά βγίητε από δω μέσα, πριν να ιδω τό αληθινό σας πρόσωπο !

— Παραλογίζεσαι, φίλε μου, τού ειπε ό κόμης, για ποιαν με περνάς.

— Για ποιόν, απάντησε έθιμικά ό κήτης, άποστομίζω για έραστή τής ουζόγου μου.

"Ο κόμης έκάγχασε. "Η Στεφανίνη, λευκή σαν τό σουδάρι, προσπάθησε να ψυθιώση περιφρονητικά :

— Δε σου έλειπε πιά τίποτε άλλο παρά να με προσβάλης.

— Σιώπα, εσύ δέκωψε ό κήτης, ή καλύτερα προσκίμασε τόν κύριο άνάδοχο σου να βγάλη τήν μαύρη φανάλη που κρύβει τό χαριτωμένο του νεανικό πρόσωπο ! Είπαρής λοιπόν !

Μιλώσες δυνατά κι' ή φωνή του θά έφτανε άσφαλώς ως τούς υπηρέτας που είχαν άποσυρθη. "Ο κίνδυνος εΐταν τρομερός.

"Ο κόμης έβήθησε τό χέρι του στη ζώνη του κι' άνέσυρε με τρόπο τό έγγειοίδιο τού Λαντρώ τό οποίο έκρυψε στην χειροκρίδα του. "Η Στεφανίνη ειχε τρέξει προς τήν πόρτα και προσπαθούσε να τήν ανοίξη. Αλλά ειτε από συγκίνηση ειτε από άδυναμια δεν κατάφέθηκε παρά να καταματώσει τά δαχτύλα της.

— Λοιπόν ! ξαναφώναξε ό κήτης, αφάριζοντας από τή μανία της ζήλειας του. Μ' άκούς, όρραίε μου χορησός ; Κάτω τή μάτκα ! "Ο κόμης ήρωσε τούς ώμους και δέν απάντησε : έσπρωξε τόν Τρουζίλλο από μπρός του κ' έκανε ένα βήμα. ('Ακολουθεί)

"Ο κόμης Ριονβίλ πήγαινε κάθε μέρα...

"Ο τάφος φαινότανε πολυτελής : και περιποιημένος...

"Απάνω στη μαύρη πλάκα του μαρμάρου ήταν σκαλισμένη αυτή ή έπιγραφή :

"Για σένα, τήν άλησμόνητη και λατρευτή γυναίκα μου.

"Ο κόμης Ριονβίλ νέος τριάντα χρονών, πήγαινε κάθε μέρα, με βροχή και με ήλιο, γονάτιζε στον τάφον αυτό κι' έκλαιγε ! "Ακίνητος, χωρίς καπέλλο, κούτταζε τό χώμα που κιάθηκε του κομψότανε ή γυναίκα του και έσπαρσασετο... "Υστερα από μιά ώρα σηκωνότανε κατ'άκλωμας και γύριζε στό σπίτι του άκεκλή, χωρίς να χαϊρετή κανένα στον δρόμο. "Έπαινε μόνος του, κομψότανε πάντα με άσχημα όνειράτα, και τό πρωί ξαναπήγαινε στο νεκροταφείο γονάτιζε και έκλαιγε. Αυτό διαρκούσε ένα χρόνο τώρα. Θυμότανε με λύπη τά έξυλισμένα χρόνια εβόμας μαζί με τήν λατρευτή γυναίκα του χωρίς κιατά παρη άνάμνηση.

"Η μακαρίτισσα Ταβιέλλα Ριονβίλ απέθανε είκοσι χρονών. Πάνω στην λάμψη της όμορφής της. "Ηταν ξανθή και κίτρισε της καρδιάς έπιάνον που τήν κατ'έβανε. Μερικές γυναίκες τήν κακολογούσανε, μιά από τήματα για τήν όμορφιά της. "Ο κόμης δεν ήταν ζηλιώσης. Μιά φορά μόνον δύο μήνες πριν πεθάνει ή γυναίκα του, έλαβε κάτι άδύναμα γράμματα δια τών όσπίων τού συνιστούσαν ν' ανοίξη τά μάτια του, γιατί ή γυναίκα τόν άπατά μ' ένα νέον εγγενή. "Η κόμησρα όμως πέθανε σέ λίγο και ό κόμης λησμονήσε τής κιαξέ σκέψης που τό κάρφωσαν στό μυαλό τά γράμματα αυτά και δεν έπαψε να τήν θυμάται με λατρεία.

"Ενα πρωί ό κόμης Ριονβίλ καταλυτημένος πήγαινε να επισκεφθί τόν τάφο τής γυναίκας του, όταν παρτήρησε ένα νέον μαυροκίτριμο που περπατούσε γρήγορα στην δεινδροστοκία που έβγαυε στον τάφο τής γυναίκας του. "Εκιάτταζε τό πρόσωπο του νέου και έκεφρα η καρδιά του χύτησε απότομα. "Ο νέος ήταν έκείνους για τόν όλοιο τού γράφανε άδανώσους όταν ζούσε ή γυναίκα του. "Ο κόμης σταμάτησε, έβλεπέ τό χέρι του στη καρδιά, ύστερα σήκωσε τούς ώμους του, προχώρησε μερικώ βήματα και ξανακιάτταζε με σωφρομένα φρόδια.

"Η δεινδροστοκία ήταν έρημη, ό νέος ειχε καθή.

— Γελάστηκα, σκέφθηκε ό κόμης...

Τό στήθος του έν τούτοις έφουδίσανε από θυμό και τά χείλη του τραυλίζαν : — "Όλα τά όνειρά μου θά διαλυθούν μπροστά στην σκληρή πραγματικότητα ; "Η γάλη μου θά σβήση με μιά αλονία φάρμα ; απ' τόν τόν τάφον αυτόν θά βγει ή άτιμία μου φανερή, καταστρεπτική ; Θεέ μου ! Θεέ !...

"Άμέσως κατόπιν πήγε στην δεινδροστοκία τών κυπαρισσιών, όταν άκουσε κείποιον να κλάη προς τό μέρος που ήταν ό τάφος τής γυναίκας του. "Η καρδιά του σφίχτηκε, τό αίμα άνέβηκε στό κεφάλι του... Ζαλισμένος καθώς ήταν άκούβησε στα κάγκελά ενός άλλου τάφου για να μη πείη κατάχαμα απ' τήν άελαπία του.

Ναι, ναι, πάνω στο τάφο τής λατρευμένης γυναίκας του θηνηούσε άπε λισμένα ό νέος πούδεν ιδεε πού όλλίουν... "Ο κόμης έφροδύσε. Τά κάγκελα του τάφου π' άκουμπούσε τρέιανε κι' ό νέος πούκλαιγε γύρισε προς τό μέρος του και μόλις τόν άντίκρυσε έφυγε σαν άστρωπή και χιάθηκε μέσα στα δένδρα τού νεκροταφείου.

"Ο κόμης πήδησε άμέσως τότε σαν τρελλός στον τάφον της πολυαγαπημένη του, ταλαίπατη τα λουλουδία, κομψότασε τά στεφάνια, άναποδογύρισε τούς μαριμαρένους άγγέλους, έκείρωσε τας τραυμαφυλλιάς του άνδύσαν προσχαρες, έπαισε τά πολύτιμα όρυζα και μ' ένα σίδερο έξυσε τή χρυσή έπιγραφή του τάφου : <"Η άγαπημένη νεκρά !

Τό βράδυ "δωκε ένα λαμπρό γεύμα στο μέγαφο του και προσκάλισε άρκετούς φίλους και φιλενάδες του έλεμφοό κόσμου. Σαν ή τρελλία του φαγοπολιού έφρασε στό κατικρόμφο, ό κόμης σηκώθηκε και κρατώντας ένα ποτήρι στο χέρι έφώνα :

— Ποιά από σας τις γυναίκες είνε αξία να γίνη κόμησρα του Ριονβίλ ;...

Μαρός σ' αυτή τή τρομερή βλασφημία πάψινε άμέσως τά γελοια και τά τραυδία και μεγάλη σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα τό συμπόσιου.

"Ο κόμης άρχισε να γελά σατανικά !

— Λοιπόν ; ξαναφώναξε. Καμιά από σας δεν άποφασίζει ; τότε προπίνω στην υγεία της άγνής, της άγίας, της σεμνής κομήςσης !

Και πούημε λοιπόν στην υγείαν της άγαπημένης μου νεκράς !...

Ναι με άγρια και γουρλωμένα μάτια απ' τό μεθισια και με τό στόμα σφιγμένο σωραστήκα κατάχαμα από κερυνοβόλο άποπληξία !...

Pierre Sales